

предодобни Симеон Нови Богослов
ИЗ БЕСЕДЕ ПЕТНАЕСТЕ

Браћо и оци, тама и светлост вечно су међусобно су- противљене, а исто тако супрот- стављене су и вера и неверје, незнанье и знање, љубав и мржња. Јер када је Бог на почетку рекао: Нека буде светлост и тако би, тама је одмах ишчезла. Адам је, заштићен вером у Бога, пребивао у бе- смртној слави и налазио се у рају, а пошто га је непријатељ завео у не- верје, он беше осуђен на смрт и уместо божанског и духовног знања стекао је знање плутско. Наиме, ослепевши очима душе и отпавши од бесмртног живота, он је прогле- дао телесним очима. И скренувши страсним чулом поглед очију на ви- дљиве ствари, он је познао Еву, же- ну своју, и она заче и роди Каина. Дакле, то знање заправо је незнанье свакога добра. А да није најпре от- пао од знања и сазрцања Бога, он не би ниспао до таквога знања. Тако ни Каин, његов син, да се није најпре распалио мржњом и завишћу, не би убио свога брата Авела.

А вама, слугама Христовим, који тежите томе да учите и који имате спреман слух, сам Владика свега кличе кроз Своја Света Еванђеља, говорећи: Док светлост имате, иди- те ка светlostи, да вас тама не обу- зме. Идите у покајању путем Његових заповести, трчите док је Његове светlostи, пре него што вас ухвати ноћ смрти и пре него што будете послани у вечни мрак. Трчи- те, тражите, куцајте, да би вам се отворила капија Царства Небеског и да бисте ушли у њега и стекли га у себи. Јер они који оду из овога живота пре него што стекну Цар- ство, где ће га уопште наћи када

оду тамо? Нама је, дакле, овде запо- веђено да тражимо и иштемо и ку- цамо у покајању и сузама, а онима који тако чине, Владика је запове- дио да ће Царство и дати. А ако не пожелимо да то учинимо, и да по- слушамо Владику Христа, како би- смо још за живота похитали да примимо Царство у себе, нећемо ли, пошто одемо тамо, са правом чути од Њега како нам говори: "Шта тражите сада, када сте одбија- ли да га примите када сам вам га давао? Зар га нисте одбијали, прем- да сам вас много молио да се пому- чите и примите га од Мене, него сте га презрели и претпоставили му уживање у пропадљивом и земном? Којим ћете онда делима или речи- ма сада успети да га нађете?"

Зато вас, оци и браћо, молим да са сваком ревношћу сачувамо запо- вести Божије, како бисмо достигли и вечни живот и вечно Царство и да сада не бисмо чули: Ко је непослу- шан Сину неће видети живота, него гнев Божији остаће на њему, а у бу- дућем веку: Идите од Мене, не знам вас, откуда сте?, него да бисмо чули оне благословене речи: Ходите, bla- гословени Оца Мога, наследите Царство које вам је припремљено, јер Ме нахранисте гладног вашега спасења, напојисте Ме, обукосте Ме, подмиристе Ме и дођосте Ми, очистивши своја срца од сваке мр- ље и боре греха. Зато уживајте у Мојим добрима, чија је наслада не- изрецива, а живот вечни и бесмрт- ни. Нека бисмо сви ми то достигли благодаћу Господа нашега Исуса Христа, Којем приличи слава у ве- кове. Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ДВАДЕСЕТ ПРВА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА
св. муч. Паракева Иконијска, св. Арсеније Сремац,
св. муч. Теренитије и Неонила, прв. Стеван Саваији
Лк. 8, 5 - 15, (зач. 35); Лк- 6, 17 - 23, (зач. 24).
2Кор. 11:31-12:9 (зач. 194).

свети прв. муч. Козма Ешолски
ПРИЧА О СЕЈАЧУ И СЕМЕНУ

Гле, изађе сејач да сеје семе своје. И док сејаше, једно паде крај пута и би згажено и пти- це небеске Га позабаше; а друго па- де на камен и изникавши, кад обасја сунце, немаше влаге и осу-ши се; а једно паде међу трње и оно Га угуши; а једно паде на зе- мљу добру и изникавши једно роди по тридесет, једно по шездесет, а једно по сто. То говорећи, каза: ко-ји има уши да слуша, нека слуша." Ово пише свети Апостол и Еванге- лист Матеј у светом и свештеном Еванђељу: беше један земљоделац, који изађе из свога дома, узе семе и пође да га засеје у своје њиве. И тамо где сејаше једно семе паде на пут, друго на камен, треће у трње, а четврто на добру земљу. Оно семе што је пало на пут не никну, јер је земља била тврда и угажена, а до-ђоше и птице и поједоше га, те пут оста бесплодан. Друго семе паде на камен, где је имало мало земље, па никну, али чим изађе сунце, нема-јући корена, осуши се, па и то семе оста јалово. Треће паде међу трње, никну и оно, али изиђе трње и угу-ши и њега. Оно семе које паде на добру земљу донесе плода - ако би засејана једна ока, донесе их сто. Друго паде на гору земљу и донесе шездесет, треће на још лошију и донесе тридесет.

Рекао бих да сте разумели ову причу. Али да бисте је разумели још боље, ја ћу вам још нешто рећи, а ви пазите како слушате речи све- штенога Еванђеља. Господ наш Исус Христос и Бог има многа и раз-личита имена. Зове се Бог, (Син Божји, Син Човечији, Премудрост, Живот, Вакресење и Земљоделац. Господ је, тако, изашао из Свога до-ма, односно из Очевога крила, до-мостројем Оваплоћења. Сиђе Син и Слово Божје и оваплоти се у утроби Владичице наше Богородице и Свагдадеве Марије, као савршени Бог и савршени Човек. Сав у утроби Богородичној и сав свугдепрису-тан. И као што неки човек може да буде умом у граду, а да је сам у сво- ме дому, а опет је и сав ум његов у његовој глави, ако, дакле, човек ко-ји је саздање Божје има тај дар, зар да Бог не може да буде сав и на не-

бесима и свугде друго? Тако изађе, браћо, Господ из Свога дома и узе сeme да сеје своје њиве, срца људска. Шта је сeme? Свето Еванђеље, вера и крштење у име Оца, Сина и Светога Духа и љубав према Богу и

плода, односно без душевне користи. Камен је срце онога који слуша реч Божју и прима је са радошћу, али има мало страха од Христа, па како дође искушење, он Га се одриче и полази са ћаволом. Трње је

Kao што је рекао Свети Игњатије Брјанчанинов, људи јесу спо собни да чулно опажају духове при одређеној изменi чула, која се одиграва на необјашњив начин за человека. Он примећује да је почeo виђati оно што дотад није виђao; да чујe оно што није могao чути; и оно што други људи не виде и не чујu... Изменa чула при коjoj човек општи са невидљивим духовима, назива се у Светом Писму "отварањем чула". "Отвори Бог, говори Писмо, очи Вааламу, и виде Ангела Божјег, што стаде на пут, и мач извучен у руци његовој" (Број XXII, 31) (5. т. 3, с. 13)

Из Светога Писма, по сведочењу Светога Игњатија, види се да телесна чула "служе као двери у унутрашњи свет, у коме пребива душа, и да се та врата отварају и затварају по вољи Божјој... Није дозвољено човеку да одстрани покров Божји, и личним напором, по допуштењу Божјем..., а не по вољи Божјој, отвори своја чула и уђe у отворено општење с духовима. Али, и ово се дешава. Очигледно је да је личним напорима могуће општити само са палим духовима. Светим Ангелима није својствено учествовање у делу које није сагласно с волјом Божјом, у делу које није богоугодно" (5. т. 3, с. 14).

свештеник Владимир Јелисејев

својој браћи. А шта је пут? То је горди човек, који има отврдло и од животних брига угажено срце; он слуша реч, али она не улази у његово срце, па долазе бесови и отијају реч Божју и он остаје без

онај који слуша реч Божју, али му затим дођу зле страсти и угуше га, те и он остане бесплодан. Добра земља је савршени човек, онај који је донео сто, средњи је који је донео шездесет, а последњи тридесет.

свештеник Владика Николај ОРИГИЈА НА ГРОБЉУ

Nаша је дужност да од ове скупоцене земље направимо не хан него храм. Ми имамо моћи за то.

Дужност нам је да погледамо с више вере у себе и с више поверења један у другог него што смо се гледали пре ове епохалне године. Моћ за то у нашим је рукама.

Дужност је родитеља, да не

сматрају децу своју за искључиву својину своју, но да их васпитавају мало за себе, а доста за друштво. Мајка природа научила је довољно свако дете себичности, мајка Српкиња нема томе шта да дода, но има да одузме. Мајке, свемоћне мајке српске, имају и ту моћ.

Дужност је учитеља и свих просветитеља, - тих генерала кул-

турне борбе - да науче себе на даноноћно бдење над својом војском, да не би претрпели пораз у рату мирнодобском, културном, који је објављен онога дана, кад је објављена ликвидација прошлог рата, физичког и крвавог. Генерали садашњег рата нека се угледају на генерале из прошлог рата.

Наше омладине је дужност, да пева и ради. Тешко омладини која не пева, и тешко омладини која не ради. Омладина, која не схвата живот као поезију, ма и трагичну није никаква омладина. А заиста, ако ичија омладина има шта и има кога опевати, то има данашња српска омладина. Бити млад и бити лењ пак то је контрадикција као истовремено бити и не бити. Лењост је Нирвана, Небиће, од које права младост бежи.

Српских свештеника дужност је да не заборављајући општечо-

Урад је први ушао разборити разбојник. Њему је за покајање требало сасвим мало времена - један предсмртни вапај: "Помени ме, Господе, у Царству Своме!"

Дубину његовог покајања не можемо ни да измеримо: она је пресекла небеса, све до рајских двери, и за разбојника постала лествица која га је одвела у Царство небеско, из дубине пакла - у рај.

Покајнички труд је истовремено и тежак и лаган: лаган је због очекивања будуће награде, а тежак због настрадаја демонских сила, јер се ове грчевито држе за трудољубивога, који жели спасење.

Молићу се за Вас, не одступајте.

архимандрит Јован Крестјанкин

вечански идеал мира, љубави и братства, помажу и српски национални идеал. Борба за националне идеале у нашем времену то је само један ступањ, на који морајмо стати, да би с њега могли више у висину корачати ка општевечанском идеалу. Не може се са најнижег ступња скочити на највиши. Национална борба нашег

Не можемо се жалити ни на место где смо. Ово место је једно велико и славно гробље. Народ који ми сачињавамо јесте народ велике прошлости и велике будућности. Од нас зависи да и садашњост овога народа буде велика.

Амин.

времена то је огањ, кроз који сви народи на земљи морају проћи, да би очишћени и прекаљени могли ући у царство Божије. Национална борба је тесаоница и глачаоница човечанства.

Разумимо време, у коме живимо. Свако време налаже нарочите дужности. Ако будемо мислили на дужности оних, који ће живети хиљаду година после нас, нећемо испунити дужност овога времена и овога места, где нас је Провиђење ставило. А ако ми не испунимо своју дужност, неће ни наши потомци после хиљаду година моћи своју испунити.

Ми се не можемо жалити на Провиђење, што нас је ставило у ово време и на ово место. Наш век је ипак век не мање величине, не мање славе од прошлих векова. Он је врх свега прошлога и темељ свега будућег.